

En certo día do ano de mil setecentos e tantos, un vello mariñeiro moreno, cunha cicatriz no rostro, bateu co seu bastón ferrado á porta da pousada Almirante Benbow.

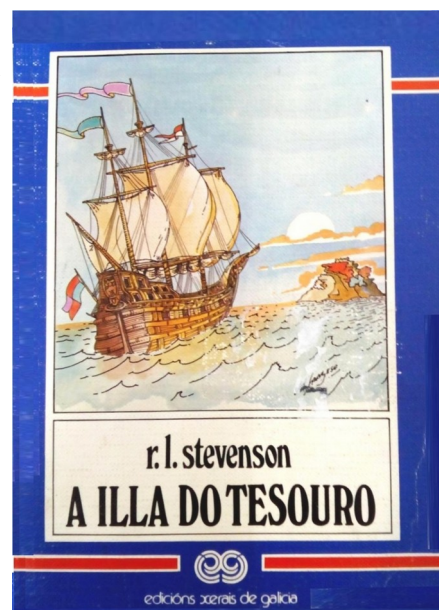
Dixo rudamente ao pousadeiro, meu pai, que lle trouxese un vaso de ron, pediu noticias da freguesía, mandou en seguida o empregado levarlle a maleta e tirou sobre a mesa tres ou catro moedas de ouro. Durante os días seguintes, o Capitán - así quería o estraño hóspede que lle chamase - outra cousa non fixo senón vagar ao longo da baía e sobre os rochedos, cun telescopio de bronce. Ríspeto, enfadado, bravo, o día todo, non respondía ao que lle preguntaban; mais, despois dun tempo, chamoume á parte para dicirme que observase todos os fregueses e o avisase da chegada dun mariñeiro coxo.

Nas tardes chuviosas, asegurando unha grande garrafa de ron, contaba horribles historias de naufraxios, enforcamentos e torturas. Eu, miña mai, meu pai e uns poucos fregueses o escoitabamos espantados. Non tardou a tornar-se insoportable. Bebía, embriagábase e obrigábanos a escoitalo e aplaudilo. Só unha vez tivo que calar, diante da actitude do Dr. Livesey, noso amigo, que resistiu impasible a unha ameaza de agresión por parte do terrible Capitán.

Pouco tempo despois desta escena co médico, aconteceume outra cousa estraña. En certa mañá de xaneiro vinme diante dun home sen dous dedos da man esquerda e cunha faca no cinto, que me mandou traerlle ron e comezou a facerme preguntas a respecto de certo Bill, un mariñeiro amigo seu.

As miñas respostas vagas, todas monosilábicas, retrucou que seu amigo Bill debía ser o propio Capitán e, apañándose de repente por un brazo, preguntoume onde estaba el nese momento e a que hora volvería.

Quedamos a esperalo, el e eu, na sala do estar durante cerca de media hora. Ao final o Capitán regresou e, cando ouviu aquela estraña personaxe chamalo polo nome, exclamou furiosamente: Can Negro! Os dous homes

trocaron algunhas palabras en voz alta e mandáronme fóra. Deixeiños sós, mais pouco despois ouvín un barullo de mobles caendo, un bater de láminas metálicas, un grito de dor, e vin o Can Negro fuxindo como un tolo, seguido do Capitán. Xunto da porta, este mandou un terrible golpe de faca, que non alcanzou o obxectivo, e o Can Negro aínda ferido no ombro, tivo tempo de escapar. Terminado o combate, o Capitán mandoume traerlle ron, mais non puido bebelo, porque, sen forzas, caeu por terra.

